

USA TODAY BESTSELLER

HOLLY RENEE

KRÁLOVSTVÍ
KRVE A ZRADY

**KNIHY HOLLY RENEE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Hvězdy a stíny

Království hvězd a stínů
Království krve a zrady

Připravujeme

Království zloby a slibů

HOLLY RENEE

KRÁLOVSTVÍ KRVE A ZRADY

přeložila
MAGDALÉNA ŘEZÁČOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

ZEMĚ LIDÍ

TRHLINA

KRÁ

KRVAVÉ
KRÁLOVSTVÍ

ONYXOVÝ LES

KRÁLOVSTVÍ VÍL

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Holly Renee, 2022

Translation © Magdaléna Řezáčová, 2026

Cover Illustration © Viki Lester, 2025

Map © Amanda at Eternal Geekery, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-011-9 (pdf)

Audrince – miluji tě, maličká.

1. KAPITOLA

Nenáviděla jsem ho.

To byla jediná pravda, které jsem se mohla pevně držet, protože v ničem jiném jsem tak jasno neměla.

Nenáviděla jsem ho za to, že mi tak popletl hlavu, až jsem mu začala důvěřovat. Proklínala jsem ho za to, že mi vykreslil budoucnost, ze které se nakonec vyklubaly jen vzdušné zámky.

Vlastně se od svého bratra vůbec nijak nelišil. Gavril měl alespoň dost slušnosti, aby mi ukázal svou pravou tvář. Vzal si ode mě, co chtěl, to ano, ale provedl to naprosto otevřeně, ne jako Evren. Ten mě svedl tak, že jsem po něm toužila a žadonila po jeho dotecích, zatímco on si se mnou celou dobu jen pohrával.

Dovedl mě k tomu, že jsem se mu oddala, a přitom byl dědicem Krvavého království, ztělesněním všeho, před čím mě od dětství varovali.

Udělala jsem chybu a propadla mu, a on mě v tom nechal.

Zírala jsem na jeho záda, zatímco stavěl stan. Ze všech stran mě obklopovali nepřátelé, ale stejně jsem se nedokázala dívat na nikoho jiného než na něj. Na chvíli ke mně zabrousil pohledem, ale já se rychle odvrátila. Odmítla jsem se mu podívat do očí. Radši jsem upřeně hleděla před

sebe, na jeho matku, která něco tiše probírala s jedním ze svých strážců – s tím, jenž se ještě před pár hodinami chystal vrhnout na jejího syna.

Mým představám o vládkyni Krvavého dvora se nepodobala ani zdaleka. Působila mnohem mírněji a laskavěji, než napovídaly legendy, které o ní kolovaly. Tím, jak si neustále odhrnovala vlasy z obličeje a přitom pomáhala svým mužům s rozbíjením tábora, mi připomínala matku. Při vzpomínce na ni mě bodlo u srdce. Vždyť právě ona mě bez sebemenší výčitky svědomí vydala do rukou lidí, kteří mě chtěli jen využít.

Zpečetila můj osud stejně snadno, jako se mi na těle objevila hvězdná znamení.

Evrenova magie mě hladila po kůži jako sotva slyšitelný šepot, ale já si jí cíleně nevšímala. Od chvíle, kdy jsme opusťili okraj lesa a zamířili ke Krvavému dvoru, mě ani na okamžik neopustila. Evren netrval na tom, abych s ním jela na koni, zvlášť když jsem mu dala jasně najevo, že o jeho blízkost nestojím. Ale prostor mi stejně nedopřál. Jeho temná magie mě celou cestu obepínala, obtáčela se kolem mě a objímala mě, jako by se ujišťovala, že jsem v pořádku.

To jsem ale nebyla. Jak bych taky mohla?

Pokusila jsem se vyvolat vlastní sílu, abych s ní jeho doteky odrazila, ale byla jsem unavená. Příliš unavená. A navíc jsem svou magii neuměla ovládat tak jako on. Vždyť jsem až doteď ani netušila, že ji v sobě vůbec mám, a nerozuměla jsem jí.

Přestože jsem magii v sobě teprve objevila, připadala mi zvláštním způsobem důvěrně známá.

V myšlenkách jsem se vrátila do dob před Evrenem, kdy jsem žila jen s matkou v našem městečku. Byla ta ma-

gie celou tu dobu ve mně? Věděla o tom matka? A věděl to kdysi i otec?

Stále jsem cítila, jak mi proudí pod kůží. Probudila se ve mně a já teď nechápala, jak je možné, že jsem ji dříve nevnímala. Působila divoce a nespoutaně, jako část mého já, s níž jsem se teprve měla seznámit.

„Princezno,“ zašeptal Evren a já po něm šlehla pohledem. Už jsem měla na jazyku, ať mi tak laskavě neříká, ale zůstala jsem zticha. Jen jsem na něj hleděla a v duchu si přála, ať v mých očích vidí ten vztek, který ve mně bobtná. „Musíš si odpočinout. Ke Krvavému dvoru chceme dorazit brzy ráno.“

Snažila jsem se nevnímat lomoz, který kolem nás tropili vojáci Krvavého dvora. Drželi se ode mě dál, ale sledovali každý můj pohyb. Nevěřili mi. A já zase nevěřila jim.

Nevěřila jsem nikomu. Už ne.

Odpoutala jsem se od stromu, o který jsem se opírala, a zamířila ke stanu. Evren mi přidržel plátěný cíp, abych mohla vejít, a já kolem něj proklouzla co nejrychleji. Dávala jsem si přitom dobrý pozor, abych se ho ani letmo nedotkla. Jenže i přesto jsem ho tak neuvěřitelně silně cítila! Každý nerv v těle mi pod dotekem jeho magie pulzoval a má znamení po ní prahla ještě víc, přesto jsem to všechno v sobě dusila.

V duchu jsem se zapřísahala, že už nikdy tomu zrádci nedovolím, aby se mě byl jen dotkl. Bez ohledu na to, že moje vlastní tělo po něm přímo volalo.

Byl to můj nepřítel a zrádce. Neměla jsem sebemenší důvod cítit se v jeho přítomnosti v bezpečí, natož pod jeho doteky. Přesto jsem si nedokázala vysvětlit, co se to ve mně děje. Jeho magie mě doháněla k zuřivosti a zároveň... Jak

se kolem mě vinula, probouzela má znamení k životu a tím rozechvívala i mou vlastní magii.

Byl to můj nepřítel, ale zároveň můj druh.

Vešel za mnou do stanu a já ztuhla a prudce se k němu otočila. Na chladné, tvrdé zemi ležely dvě deky na spaní.

„Se mnou tu spát nebudeš.“

Evren dělal, že mě neslyší, a zamířil k jedné z přikrývek. S tichým záupněním se posadil a ve tváři se mu zračilo vyčerpání. Prsty mě svrběly touhou natáhnout se a uhladit mu tu hlubokou vrásku mezi obočím. I když ve mně pořád kypěl vztek, při pohledu na něj mi zároveň svírala hrud' zvláštní tíha.

„Ale budu.“ Začal si stahovat boty a jeho magie se kolem mě ovinula o něco pevněji.

„V tom případě si najdu jiné místo na spaní.“ Vykročila jsem ke vchodu, ale v tu chvíli se jeho moc stáhla kolem mě a zadržela mě na místě. Ať jsem se snažila sebevíc, pořád mě měl v hrsti – tělem i myslí.

„Jsi blázen, jestli si myslíš, že tě třeba jen na okamžik spustím z očí.“

„Protože jsem tvoje zajatkyně?“

„Protože jsi moje družka.“ Odložil boty stranou, opřel lokty o kolena a zadíval se na mě. „Můžeš mě nenávidět, jak chceš, princezno, ale na tom faktu nic nezměníš.“

V hloubi duše jsem věděla, že má pravdu. Cítila jsem to až do morku kostí. Ale stejně jsem to odmítala přijmout. Vzbudil ve mně tolik očekávání, a nakonec se ukázal jako ztělesnění všeho, čeho jsem se děsila. A rozhodně jsem se k němu nehodlala připoutat jen proto, že tomu chtěl osud. Měla jsem už dost věčného spoléhání na osud a smířování se s krutým životem, který mi nadělil.

„Nejsem tvoje družka.“

Evren začal čelist a v očích mu vzplanul vztek. *Jen ať.*
I já byla vzteky bez sebe.

„Z toho stanu neodejdeš, princezno.“

„Pravil můj milující druh.“ Založila jsem si ruce na hrudi a probodla ho pohledem. „Zdá se, že ses učil od bratříčka.“

„Nejsem jako on, Adaro!“ vyjel na mě a hlas se mu potlačovaným vztekem jen třásl.

„To opravdu ne,“ zavrtěla jsem hlavou, ale hrdlo se mi stáhlo. Cítila jsem, jak se mi do očí derou slzy, a to mě rozzuřilo ještě víc. „Ty jsi totiž mnohem horší.“

Sevřel pěsti tak silně, až mu zbělely klouby.

„A co bys radši, hm? Mám tě pustit ven, mezi ty chlapy, co tě chtěli odvléct násilím? Chceš, aby o tvém osudu rozhodovali oni?“

Srdce mi bušilo jako o závod, když jsem se zamyslela nad tím, co právě řekl.

„A tobě to nevadí?“ Upřeně jsem ho sledovala a čekala na sebemenší vysvětlení. „Jsi přece jejich princ, a přitom jim nedělalo problém vyrvat mě z tvých rukou, jako bys nic neznamenal.“

„Poslouchají moji matku. Je to jejich královna.“ Frustrovaně si prohrábl vlasy a já z něj nedokázala spustit oči. „A já zapomněl, co je mým úkolem.“

Cítila jsem, jak skrze jeho magii sálá hněv. Když se mi otřela o kůži, projel mnou výboj strachu.

„Jaký úkol jsi měl teda splnit?“ zeptala jsem se.

„Měl jsem tě od Gavрила dostat pryč.“ Zavrtěl hlavou, naštvaný sám na sebe. „Ale měl jsem počkat, až zeslábně. Až to půjde udělat tak, aby si nevšiml, že za tím stojím já.“

„Takže co? Hrál sis na hodného bratříčka a poslušného synáčka, než přijde tvoje chvíle?“

Evren se zvedl a vykročil ke mně. Couvla jsem až ke stěně stanu, když zvýšeným hlasem dodal: „Dělal jsem, co bylo v mých silách, abych ochránil svůj lid, princezno. Klidně si mě srovnávej s Gavrilem, jak je ti libo, ale nemáš ani sebemenší ponětí, jakých krutostí je můj bratr doopravdy schopný.“

Jeho slova mnou otřásla a zůstala mi ležet v útrokách jako kámen. Měl pravdu. O Gavrilovi jsem toho věděla jen málo a o tom, čeho je schopný, ještě méně. Přesto ve mně pořád kypěl vztek. Chtěla jsem se hádat dál, protože mi právě připomněl, že toho moc nevím ani o něm.

„A to, jak jsi mě využil a dostal do postele, to jsi taky dělal pro svůj lid, princi? To byla ta tvoje ochrana před jeho krutostí?“

Přimhouřil oči a zkoumal můj obličej, pak zvedl prsty zbarvené temnou magií a dlaní mi podepřel šíji tak, že mě přinutil k němu vzhlednout. „Když jsem se s tebou miloval, šlo jen o nás dva.“ Přistoupil ještě blíž. Jeho dech mi přejel po krku, až mi z toho naskočila husí kůže. „Probouzíš ve mně tak šílenou touhu.“ Rty mi přejel podél čelisti a já nedokázala potlačit tichý sten. „Kvůli tobě chci zapomenout na všechno, co mám na bedrech. Chci se v tobě navždycky ztratit.“

„To už se nikdy nestane.“ V mém hlase ale chyběla jistota a Evren to poznal. Rozčilovalo mě, že vidí moji slabost. Když mi jemně přejel rty po uchu, cítila jsem jeho úsměv.

„Oba víme, že si lžeš do kapsy, princezno,“ zavrňel. „Chceš mě úplně stejně jako předtím, než jsi mě zachránila svojí magií.“

„Nechci!“ Vrtěla jsem hlavou, přestože se mi mezi stehny začínalo hromadit napětí. Jeho blízkost mi zatemnila mysl. Jeho vůně mě omámila. Jeho magie zahltila všechny mé smysly. Bylo v ní něco tak dobře známého, až z toho má znamení začala jemně vibrovat. Zároveň působila jako neviditelné ruce, které se snaží ohmatat každé místo mého těla.

Stál tak blízko, že jsem si najednou nedokázala vybavit, proč ho vlastně nenávidím. Měla jsem co dělat, abych se nepohnula k němu a nepřeklenula ten malý kousek prostoru, který mezi námi ještě zůstal.

„Možná mě nechceš, ale já po tobě šílím. A ten sex s tebou... bohové!“ Nosem mi přešel podél čelisti a prudce se nadechl. „Rozpaluje mě, když na sobě cítím tvoji vůni a když vím, že každý chlap v okolí pozná, že patříš mně.“

Při jeho slovech se mi sevřelo břicho. Snažila jsem se potlačit tu rostoucí touhu a mlčky jsem přitom vrtěla hlavou.

Nepatřím mu.

Nikdy jsem mu nepatřila. Ne doopravdy.

Ale celým svým bytím jsem si zoufale přála, aby měl pravdu. Nedokázala jsem vnímat jeho zradu, když mě dusil touhou. Nechala bych se jí umačkat a on by mě ještě při posledním výdechu přiměl mu poděkovat.

Ruce se mi třáslы, ale silou vši vůle jsem je zvedla a zatlačila mu do hrudi. Potřebovala jsem prostor.

Prostor, který mi nechtěl dopřát.

„Neodháněj mě, princezno.“

Jeho slova zněla tiše, skoro prosebně. Chytil moje dlaně a přitiskl si je k hrudi takovou silou, až se do ní moje prsty bolestivě zaryly. Jako bych mu do kůže vypalovala znamení. Ale nic z toho jsem téměř nevnímala, protože na mě

hleděl jako ještě nikdy. „Nezlob se na mě za rozhodnutí, která jsem byl nucen udělat.“

Jeho slova mě vrátila zpátky na zem a vyškubla jsem ruce z jeho sevření. Pořád jsem měla před očima, jak se tvářil v tu chvíli, kdy mi došlo, kdo doopravdy je. A na jazyku jsem pořád cítila pachut vlastní magie, která mi v tu chvíli zhořkla.

Prošla jsem kolem něj k dece, již mi nachystal, a od táhla ji na druhý konec stanu.

„Nemysli si, že kvůli pár hezkým slovíčkům padnu na kolena jen proto, že si to přeješ. Nikdo ti nedržel nůž u krku, Evrene. Nikdo tě nenutil, abys mě klamal. Nikdo tě nenutil předstírat, že pro tebe něco znamenám, jen abys zachránil svůj lid. Chceš si hrát na zachránce, ale přitom jsi stejný zmetek jako tvůj bratr.“

„Opravdu se na mě chceš dívat takhle?“ Pozoroval mě, když jsem si lehla na svou přikrývku a zabořila se do její hrubé látky. „Jako na někoho, koho nenávidíš?“

„Nepostřehla jsem, že bys mi dal na vybranou.“

„Každý má na výběr, princezno, ale ne vždycky je to jasná volba mezi černou a bílou. Myslíš snad, že jsem měl v plánu ti ublížit? Že jsem od začátku věděl, že v dívce, která má změnit celý náš svět, najdu svoji družku? Jak jsem to zatraceně měl vědět?“

Jen jsem na něj mlčky hleděla.

„I ty se musíš rozhodnout. Jestli chceš, můžeš se vrátit k němu. Můžeš se mu podřídit a stát se přesně tím, co z tebe chce mít.“ Sevřel ruce v pěst. „Anebo zůstaneš se mnou, se svým druhem.“

„To mám na výběr jen z těchhle dvou možností?“ Objela jsem si pažemi hrud' a zírala na stěnu stanu. „Zůstat

buď s tvým zručným bratrem, nebo s mužem, který mě přiměl uvěřit, že —“

„Přiměl uvěřit čemu?“ Přejel si rukou po bradě a hleděl na mě shora. „Jsem sice syn Krvavé královny, ale kvůli tomu jsem přece nepřestal být tím, po kom toužíš. Jenže musím myslet i na celé království. Lidi na mě spoléhají. Nemůžu si dovolit hodit všechno za hlavu jen proto, že jsem našel svou družku. Ale to neznamená, že to, co se mezi námi stalo, nebylo skutečné.“

„Princi Evrene!“ ozval se drsný hlas u vchodu do stanu a oba jsme ztuhli. Na všechny ostatní jsem úplně zapomněla. Ani mě nenapadlo, že by nás někdo mohl slyšet.

Teprve teď, když ke mně dolehly kroky a hlasy z tábora, mě napadlo, co si o mně všichni myslí.

„Zkus si odpočinout. Za chvíli se vrátím.“

„To nemusíš,“ zavrtěla jsem hlavou, ale pak jsem si lehla a otočila se k němu zády. *Nedělej to, prosím.*

Beze slova opustil stan a já pevně zavřela oči a modlila se, aby mě přemohl spánek.

2. KAPITOLA

Vymrštila jsem se do sedu, srdce až v krku. Instinktivně jsem sáhla po dýce, jenže moje ruka hmatla naprázdno. *Do háje.*

Nacházela jsem se uprostřed tábora hemžícího se nepřátelskými vampýry a neměla jsem se čím bránit. Rozhlížela jsem se po ztemnělém stanu a zkoumala, odkud přichází sténání, které jsem slyšela. Nedokázala jsem určit, jestli zvenčí, nebo přímo z našeho stanu, ale věděla jsem, že je to Evren. Věděla jsem to s naprostou jistotou. Jakmile jsem zaslechla jeho přerývaný dech, srdce se mi rozběhlo jako splašené a já vyskočila na nohy.

Plížila jsem se ke vchodu do stanu a snažila se přivolat svou magii. Poprvé od střetu s královninými vojáky, kdy jsem se bála, že Evrenovi něco udělají, jsem znovu cítila, jak mi moje moc proudí žilami, jako by jen vyčkávala na můj pokyn.

Chytila jsem prsty cíp stanové plachty a užuž jsem ji chtěla odhrnout, když se jeho zasténání ozvalo přímo za mnou. Prudce jsem se otočila a mžourala do šera, dokud se přede mnou nezačal rýsovat obrys jeho těla.

Evren ležel schoulený na své dece na opačné straně stanu a byl tam sám. Vydechla jsem úlevou, že mu nikdo neublíží. Vykročila jsem k němu a v tu chvíli se mu z úst

vydral další sten. Ruce měl zaťaté do látky pod sebou, krk zvednutý v napjatém oblouku. Bylo zřejmé, že ve snu prožívá nějaká muka.

„Evrene,“ zašeptala jsem jeho jméno, ale nebylo to nic platné. Neslyšel mě. Bolest ho pohlcovala natolik, že nic jiného nevnímal. Přispěchala jsem k němu a klekla si vedle něj, ale bála jsem se ho dotknout, abych mu ještě víc neublížila. Vypadal, jako by už ani nebyl na tomto světě. „Evrene, prosím.“

„Ne!“ To jediné slovo mu uniklo skrze zaťaté zuby a mě v tu chvíli bodlo u srdce. V takovém stavu jsem ho ještě nikdy neviděla. Nikdy mě ani nenapadlo přemýšlet, čím vším si asi prošel.

„Evrene!“

Dotkla jsem se jeho paže a lehce s ní zatřásla, ale ucukl, jako bych ho popálila. Tvář se mu zkrivila bolestí.

Magie ve mně vířila, a třebaže jsem neměla nejmenší tušení, co dělám, sáhla jsem do svého nitra a se zoufalou prosbou jsem ji vyslala z konečků prstů ven. *Pomoz mi*, prosila jsem v duchu, zatímco se stan plnil černým kouřem.

Zdálo se, že mě poslechla. Pod mým vedením se zklidnila a její temné víry si našly cestu k Evrenovi. Jemně se ho dotýkaly, neopomněly jediné místo na jeho kůži a já sledovala, jak se hluboká vráska mezi jeho obočím pomalu vyhlazuje. Ruce přestaly svírat látku, dech se prohloubil, a právě když jsem si myslela, že jsem ho úplně utišila, vyslovil moje jméno. Prudce se na svém polním lůžku posadil, a než jsem se nadála, sáhl po dýce. Moje magie mu však obmotala zápěstí dřív, než ji stihl zvednout mým směrem.

„Princezno?“ oslovil mě zmateně a já se pokusila stáhnout svou magii zpět do sebe.

Jenže nechtěla poslechnout.

„Promiň,“ zašeptala jsem a podívala se mu do tmavých očí. Jen na malý okamžik, než jsem pohled zase sklopila. „Měl jsi zlý sen.“

„Zatraceně,“ zaklel tiše a vzhlédl na mě s panikou v očích. „Nechtěl jsem tě vzbudit.“

„Jsi v pořádku?“ Neměla bych se starat. Neměla bych svádět vnitřní boj s touhou sáhnout na něj a ujistit se, že mu nic není.

Nezasloužil si moji starostlivost.

„Jo,“ přikývl, i když moc jistě to neznělo. Začal zvedat ruku, ale moje magie ji držela na místě. Ne aby ho spoutala, spíš jako by ho zoufale nechtěla pustit. „Tvoje magie.“ Zahýbal prsty v tom kouři a já to ucítila, jako by mě hladil po zádech.

„Nedokážu ji ovládat,“ přiznala jsem šepem a můj hlas prozrazoval, jak moc na mě Evren stále působí. Nechtěla jsem být slabá. A už vůbec ne před ním.

Protože jsem nevěřila, že toho nevyužije proti mně.

„Dokážeš.“ Pokývl a naklonil se blíž, až měl mou magii úplně obtočenou kolem hrudi. „Jsi její paní, princezno. Přivolej si ji zpátky. Přinut ji, aby se ti podrobila.“

Snažila jsem se vnímat, co říká, ale srdce mi pořád splašeně tlouklo a ve stejných místech, kde se moje magie dotkla jeho těla, mi brněla kůže. Všechny moje myšlenky patřily jen jemu.

Evren ke mně natáhl ruku, ale já ucukla. Ať už na mě působil jakkoli, nehodlala jsem se tomu poddat. Nechtěla jsem být ta hloupá holka, která se nechá vést jako ovce na porážku. Byl teď mým nepřítelem, i když jsem si to musela pořád připomínat.

„Dovol, abych ti pomohl, Adaro.“ Přitiskl dlaň na mou hrud' a v tu chvíli jsem cítila, jak mě vnitřně ukotvuje. „Vnímej to tady,“ řekl a zatlačil trochu víc. Zprudka jsem se nadechla. „Odsud ji přivolej.“

Nevěděla jsem přesně, jak to myslí, ale snažila jsem se soustředit na místo, kde se mě právě dotýkal. Zaměřila jsem na něj veškerou svou pozornost. Zavřela jsem oči, abych mohla vnímat jen ten dotek a to, jak se můj hrudník s každým nádechem pod jeho dlaní zvedá a zase klesá.

Vrať se!

Cítila jsem, jak se má magie na okamžik zarazila, jako by mě slyšela. Zaváhala, ale dál se vlnila stanem. Znovu jsem ji zavolala a ona mě obestřela jako těžký plášť.

Vrať se!

Tentokrát poslechla.

Zvolna se ke mně vracela, stékala zpátky jako mlha a já ji pouštěla dovnitř. S každým nádechem jsem ji vtahovala do sebe a těšila se, až ji znovu pocítím v nitru.

S každým kouskem, který se do mě navracel, jsem se cítila celistvější. Vlávala se mi zpět do žil a já okoušela chuť vlastní moci.

„To je ono. Nech ji do sebe vstoupit,“ hladila mě jeho slova, zatímco má moc putovala zpátky do mého těla. Pomalu jsem otevřela oči a podívala se na něj.

Jeho ruka mi stále spočívala na hrudi a palcem mi zvolna přejížděl po krku. Poslední zbytky magie zmizely v mém nitru.

Dlouho jsme jen mlčeli a hleděli jeden na druhého. Hlavou se mi honilo tolik myšlenek a na jazyku jsem měla tolik slov, která jsem toužila zašeptat, ale věděla jsem, že by bylo pošetilé je vyslovit.

„Měla bych se vrátit na lůžko,“ špitla jsem rozechvěle.

„Měla bys zůstat.“ Jeho tmavé oči mě prosily a já se v duchu proklínala za to, jak moc jsem mu to toužila splnit.

„Oba víme, že bych neměla,“ hlesla jsem a pomalu zavrtěla hlavou.

„Zůstaň.“

Zírala jsem na něj, jako by se pomátl. Nemá žádné právo mi poroučet a já nemám důvod vycházet vstříc někomu, kdo se na mně dopustil nejhorší zrady. Ale přesto se něco uvnitř mě chvělo touhou ho poslechnout.

„Nenávidím tě.“

Na chvíli sklopil pohled, ale pak mlčky přikývl.

„Já vím. Ale nenávid' mě až zítra. Dnes v noci zůstaň u mě.“

Zvedla jsem se z kleku a zavrtěla hlavou. Vyhnula jsem se jeho pohledu, protože jsem věděla, že si od něj musím zachovat odstup. Nenáviděla jsem ho, a přesto mé tělo dál volalo po jeho blízkosti, jako by bez něj nedokázalo být. Ale než jsem stihla udělat krok, chytil mě za ruku a držel s tak srdcervoucí zoufalostí, že jsem odejít nedokázala.

Položil si mou dlaň na hrud' a pod bříšky prstů jsem cítila, jak mu srdce prudce bije.

„Zůstaň aspoň na dnešní noc. Jen na tuhle jednu.“ Jeho ruka se na té mé chvěla a já si skousla ret, když můj dech zrychlil do stejně zběsilého rytmu jako ten jeho. „Prosím, Adaro. Potřebuju tě.“

Jeho slova mnou projela jako nůž a prorazila i poslední zbytky mé odhodlanosti. V tu chvíli jsem věděla, že kdyby mě požádal, klidně mu dovolím, aby mě třeba i zničil. Ukázal mi svou pravou tvář, a já přesto byla ochotná skočit za ním i do ohně.

Pohlédla jsem zpátky ke svému provizornímu lůžku a sváděla v sobě boj s touhou říct ano. Připadala jsem si slabá, že mu chci ustoupit. Vymáčknout ze sebe obyčejné *ne* se mi zdálo až absurdně těžké.

„Jen na dnešní noc.“ Rty se mi při těch slovech zachvěly, ale jeho ruka na mé se ani nepohnula. Přitáhl si mě k sobě, až mi nezbylo nic jiného než před ním znovu klesnout na kolena. Nedokázala jsem od něj odtrhnout pohled, když mou ruku zvedl, přiložil si mé zápěstí ke rtům a jemně políbil citlivé místo na vnitřní straně.

Tutéz kůži, kterou jeho bratr rozřízl dýkou, aby se napil mé krve. Tutéz kůži, kterou Evren zahojil.

Pokusila jsem se mu vymanit, ale stiskl mě pevněji a pomalu si mě přitahoval blíž. Naše hrudníky už se málem opíraly o sebe, když vtom se Evren položil na záda a stáhl mě dolů k sobě. Téměř jsme se nedotýkali, jen jeho ruka mi stále svírala zápěstí, a přesto jsem ho cítila všude. Ležela jsem vedle něj a hleděla do jeho krásné tváře.

Nic neříkal. Jen mě beze slova pozoroval a já nechápala, jak může být tak ledově klidný, když já mám chuť křičet z plných plic.

„O čem se ti zdálo?“ vyklouzlo mi dřív, než jsem si to stačila rozmyslet, a neuniklo mi, že se mu v očích pořád zračí bolest.

„O tobě.“ Při těch slovech se do mě vpil očima tak intenzivně, až jsem se otřásla.

„O mně?“

„Ano.“ Přikývl, zlehka mi přejel dvěma prsty po tváři a zastrčil mi pramínek vlasů za ucho. „Zdálo se mi o tom, co všechno bych mohl ztratit, princezno. O tom, kvůli čemu by můj bratr bez váhání zabíjel, jen aby to získal.“

Po znameních na zádech mi přeběhl mráz, ale přiměla jsem se tu hrůzu, kterou ve mně jeho slova vyvolala, potlačit. Gavril mě bude chtít zpět za každou cenu, i kdyby musel zabíjet. Ale jak daleko by byl schopný zajít? Ublížil by kvůli moci, která mi koluje v krvi, i Evrenovi?

„Je to tvůj bratr.“

Sotva jsem to vyslovila, bodlo mě kvůli němu u srdce. Tohle jsme měli s Evrenem společné – naši nejbližší, od kterých bychom měli čekat největší oporu, se nezdráhali využít nás pro své vlastní cíle.

„To je.“ Evren sklopil pohled k mému zápěstí a já si říkala, jestli má tu noc vrytou do paměti stejně hluboko jako já. Pronásleduje ho ve snech tak jako mě? „Ale to nic neznamená, Adaro.“ Jemně přejel palcem po mé jizvě a pak ke mně pomalu zvedl oči. „Nezastaví se před ničím, dokud tě nedostane zpátky.“

„Já se nevrátím.“

Stiskl mi zápěstí ještě silněji. „Já vím. A nedovolím mu, aby si tě znovu vzal.“

„A co když tě kvůli tomu bude chtít zabít?“

„Jsi moje, ať to stojí co to stojí.“

„A přesto bys mě bez váhání použil jako pěšáka ve své hře?“ Byly to mocenské hrátky mezi královstvími. Hra, do které jsem vůbec nepatřila.

„Vážně si myslíš, že tohle dělám?“ Z každého jeho slova číselo pevné přesvědčení. „Nemyslíš, že by pro mě bylo mnohem jednodušší ustoupit tomu, co chce můj otec? Nebo co chce matka? Opravdu si myslíš, že jsem chtěl začít něco cítit zrovna k tobě? K jediné osobě, kterou bych si nikdy neměl pustit k tělu? Která by mohla úplně všechno zničit?“

Neodpověděla jsem. Jen jsem civěla do stropu stanu a bránila se tomu, aby mi jeho slova pronikla pod kůži. Marně. Bála jsem se, že uslyší, jak splašeně mi tluče srdce.

„Celý život jsem se rozhodoval s ohledem na ostatní, princezno. Kdybych myslel jen na sebe, unesl bych tě hned při první příležitosti. Prostě bych tě vzal s sebou a ani se neohlédl.“

„A co tvoje matka?“ Zajímalo mě, do jaké míry ovlivňovala jeho volby ona. A co by se mnou udělala, kdyby to Evren nechal čistě na ní?

„Moje matka, moje království, moji přátelé.“ Zasunul ruku pod hlavu a přetočil se na záda. Stejně jako já teď zíral do stropu stanu a já přemýšlela, co se mu asi honí hlavou, i když to neříká nahlas. „Moje rozhodnutí ovlivňovaly spíš činy mého otce a později i bratra. Nenávist nás totiž často řídí silněji než láska.“

Naskočila mi husí kůže. Měl pravdu. I já jsem se až příliš často rozhodovala z nenávisti. Z nenávisti ke své matce a jejím postojům. Z nenávisti k jeho rodině za to, k jakému životu mě nutili. Z nenávisti ke svým snům o otci, které mě pronásledovaly, ačkoli jsem ho nikdy nepoznala.

„Ale tvoje moc...“ Ani jsem to nedořekla, a už se ke mně otočil.

„Jsem silný, Adaro.“ Zvedl ruku nad hrudník a nechal svou magii stéct z prstů. Ovinula se mu kolem zápěstí, jako by to byla živá bytost dychtící po jeho doteku. „Ale ne natolik, abych je porazil. Sám na ně nestačím.“

„A se mnou jsi silný dost?“ Znenadání se mě zmocnil strach, sama jsem však netušila, čeho se děším víc. Jestli toho, že mě ve válce mezi královstvími jen využijí, nebo toho, že nenaplním jejich očekávání.

A že všechno, co se dosud stalo, nakonec nemělo žádný smysl.

„Nejde o to, jestli jsem dost silný.“ Konečně se podíval přímo na mě a v jeho očích se zračilo něco, co jsem nedokázala pojmenovat. „Jde o to, co spolu dokážeme my dva. O rozhodnutí, která uděláme společně jako druhové.“

„A co když tohle nechci? Co když se nechci stát tím, k čemu mě svět předurčil?“

„Obávám se, že v tom na vybranou nemáš. Nikdo z nás nemá.“ S pohledem stále upřeným na mě zvedl ruku a zlehka mi ji přiložil k tváři. „Ale kdybych si mohl vybrat, zvolil bych si tebe, Adaro.“

Jen jsem zavrtěla hlavou. Nemohla jsem si dovolit uvěřit jeho slovům. Tím bych se akorát oslabila a zadělala si na další ránu, kterou bych už nemusela unést.

„Ze všeho na světě bych si zvolil jen tebe, princezno.“

Přivinul se tak těsně, jak jen to bylo možné, a já mu nebránila. Zavřela jsem oči a naše rty se spojily v polibku plném zoufalství.

Vpaloval se do mě jako cejch. Byl jako němá omluva, kterou nedokázal vyslovit nahlas.

Poddala jsem se tomu pocitu. Líbala jsem ho stejně dychtivě a zasténala mu do úst, když se jeho ruka dotkla mého krku. Toužila jsem po něm.

Dychtila jsem po jeho těle, po jeho vášnivých dotečích. Chtěla jsem, aby mi pomohl zapomenout na všechno ostatní a zůstat jen v tom jediném okamžiku, který patřil nám dvěma.

Zapomenout na to, že jsem Hvězdami požehnaná a on princ krve a magie. Byli jsme spřízněné duše, druhové, a v tu chvíli jsem nic jiného nepotřebovala.

Jeho polibek však zeslábl a do mé mysli se v plné síle vrátila realita. Kousek se ode mě odtáhl a pak mě ještě jednou něžně políbil jen na rty.

Zkoumal mě pohledem a v jeho očích se zračil vnitřní zápas.

„Měli bychom jít spát, princezno.“ Přejel mi prsty po tváři a bylo vidět, jak se v něm všechno pere. „Zítř nás čeká těžký den.“

Zavřela jsem oči a nechala ho, aby si mě přitáhl, až mi hlava spočinula na jeho hrudi.

Jeho další slova už mi zaduněla do uší přímo z jeho hrudníku: „Spolu to ale zvládneme.“

3. KAPITOLA

Stanem pozvolna prostupoval sluneční svit, který mě tak příjemně hřál na tváři, až jsem slastí zasténala. S víčky pevně semknutými jsem si přála, aby tahle chvíle nikdy neskončila – abych mohla navždy zůstat v něžném objetí probouzejícího se dne. Tady na mě nic nedosahovalo. Ani tíha toho, co přinese dnešní den. Ani bolest, jež mi stále tiše dřímala v hrudi.

Byla jsem tu jen já a ta sladká iluze snu, kterou mi dopřál spánek.

Moje tělo zatoužilo po ještě větším teple, než mi mohlo dát slunce, a tak jsem natáhla ruku vedle sebe. Hmátla jsem však do prázdna. Otevřela jsem oči do ostrého světla, které zalévalo stan, a skutečnost na mě dopadla plnou vahou.

Pořád jsem byla zajatkyň.

A navíc jsem tu zůstala sama.

Zvenčí sem doléhaly hlasy a rozkazy, ale nic z toho mě nezajímalo. Evren byl pryč.

Minulou noc jsem u něj zůstala jen proto, že mě o to tak úpěnlivě prosil. Teď se mi tedy mělo ulevit, když ještě před mým probuzením zmizel. Připadala jsem si ale spíš jen jako hloupá husa.

Shodila jsem ze sebe tenkou příkrývku a přešla na opačnou stranu stanu, kde na trávě stále ležela moje spací

podložka. Rychle jsem si nazula boty a různými, podrážděnými pohyby ji začala rolovat.

Sbalila jsem i Evrenovo lůžko, protože jsem se na ně nedokázala dál dívat. Obě jsem hodila ke vchodu, zhluboka se nadechla a odhrnula si vlasy z obličejů.

Vyšla jsem ven a snažila se setrást všechny své nejistoty. Nacházela jsem se v táboře nepřátel, a k tomu všemu bez dýky, nechtěla jsem však, aby poznali, že i když jejich princ ztratil mou důvěru, stále jsem mu ze sebe dávala víc, než jsem měla. Byla jsem tak hloupá, že jsem mu – jednomu z nich – podlehla. A když mi ukázal, čeho je schopný, srdce mě bolelo při pomyslení, jak snadno si mě získal.

Přistoupila jsem k vyhasínajícímu ohni, v jehož středu ještě žhnulo pár řeřavě rudých uhlíků, a natáhla jsem ruce, abych do dlaní zachytila trochu tepla.

„Vyspala ses dobře?“

Otočila jsem hlavu za hlasem královny Vedy a sledovala ji, jak se ke mně blíží. Tmavé vlasy měla v týlu stažené a kalhoty pokryté prachem a špínou z cest. Podala mi kus sušeného masa a já zaváhala.

„Nehodlám tě otrávit, Hvězdami požehnaná.“ Tiše se zasmála a natáhla ruku s masem blíž. Když pozvedla bradu, všimla jsem si tmavých kruhů pod jejíma očima. „Kdybych to udělala, všechno by bylo úplně zbytečné.“

„Neříkejte mi tak.“ Maso jsem si od ní vzala, ale do úst jsem ho nevložit. Zatím.

„Hvězdami požehnaná? Ale to přece jsi, ne?“ Zkoumavě se na mě zahleděla, jako by sledovala mou reakci.

„Ta znamení na mojí kůži nejsou žádné požehnání,“ zavrtěla jsem hlavou a znovu se zadívala do ohně. „Naopak. Odsoudila mě k osudu, který je pro mě prokletím.“

„Tvůj osud přece nemůže být prokletý jen tím, jak ses narodila.“ Její pohled sklouzl k mému rameni. „Znamení hvězd ti nepřineslo prokletí. To způsobili lidé. Ti, kterým je úplně jedno, jestli ti ublíží, hlavně když tě můžou ovládat a použít jako zbraň ve své hře o moc.“

„Myslíte lidé jako vy?“ Znamení na zádech se náhle probudilo a já poznala, že Evren je někde poblíž. Otočila jsem se přes rameno a uviděla ho postávat opodál v hloučku několika mužů a koní. Přikyvoval něčemu, co jeden z nich říkal, ale přitom hleděl přímo na mě.

„Nečekám, že mi budeš důvěřovat, Adaro.“

Vrátila jsem se pohledem k ní. Sevřela ruce v pěst, ale ramena povolila.

„Naopak, kdybys mi bez výhrad věřila, pochybovala bych o tvém rozumu. Ale nejsem jako královna Kaida.“

Žaludek se mi stáhl. Měla pravdu. Nedůvěřovala jsem jí a nejspíš nikdy nebudu. Byla královnou Krvavého království a matkou mého druhá – zarazila jsem se, jak snadno mi to slovo vyvstalo v myšlenkách –, který mě zradil. Navíc se nikdo nestane královnou, pokud ze všeho nejvíc netouží po moci.

„Omlouvám se, ale na to vám neskočím.“ Založila jsem si ruce na hrudi. „Královna Kaida by taky byla nejradši, kdybych věřila, že není ani z poloviny tak zlá, jak ve skutečnosti je.“

„To máš nejspíš pravdu.“ Na tváři se jí objevil úsměv, který se však neodrážel v očích, a lhostejně pokrčila rameny. „Ale já tu ženu nikdy nepoznala jinak než v její pravé podstatě. Krutou a bezcitnou.“

Pak sklouzla pohledem k mé ruce, v níž jsem pořád držela kousek sušeného masa, a pokývla na mě bradou.

„Jez. Za chvíli vyrážíme k paláci Sidra.“

Otočila se a nechala mě o samotě jen s vlastními myšlenkami a kusem masa v ruce. Znovu jsem pohlédla k místu, kde postával Evren. Pořád mě sledoval nečitelným pohledem a jen na okamžik zabloudil očima k matce, když se ode mě vzdalovala.

Vložila jsem si maso do úst právě ve chvíli, kdy ke mně vykročil, a okamžitě jsem se od něj odvrátila. Po včerejšku jsem nebyla připravená se s ním setkat. Ne po tom polibku, který jsem mu i přes to všechno, co se stalo, dovolila, a dokonce dychtivě oplácela. A on? Klidně ráno bez jediného slova odešel.

„Jsi připravená?“

Cítila jsem za zády teplo jeho hrudi, ale neotočila jsem se. Jen jsem dál zírala do skomírajícího ohně a mlčky přikývla. Jeho pohled mě pálil víc než žár z ohniště, a tak jsem rychle spolkla sousto tuhému sušenému masu a otřela si ústa.

„Princezno?“ Stačilo slyšet jeho hlas a v břiše se mi bolestně sevřel tvrdý uzel.

„Žádala jsem tě, abys mi tak neříkal.“ Můj hlas zněl chladně a odtažitě, přesně tak, jak jsem chtěla. Uvnitř jsem se ale cítila jinak. Sžírala mě potřeba zjistit, jestli je v pořádku a jestli ho ty noční můry pronásledují často.

„Fajn,“ odsekl rozladěně. „Jsi připravená, Adaro?“

„Jo.“ Konečně jsem se k němu otočila a jen stěží jsem odolala touze zavřít oči, když mě ovanula jeho vůně. „Tvoje matka říkala, že za chvíli vyrážíme do paláce.“

„Ano.“ Založil si ruce na hrudi a zkoumavě si mě prohlížel. Jeho černou halenu pokrývala vrstva prachu, a když jsem se mu znovu podívala do očí, viděla jsem v nich stejnou únavu jako včera. „Vojáci nám sbalí stan a vyrážíme.“

„Měl jsi mě vzbudit,“ namítla jsem a zvedla bradu. „Neměl jsi mě nechat spát, když už zbytek tábora balil.“

Neměl jsi mě nechat spát a odejít poté, cos mi způsobil takový zmatek v hlavě.

Vlastně jsem nevěděla, proč mě to tak rozhořčilo. Požádal mě, abych u něj zůstala přes noc, ale ráno mi přece nic nedlužil. A přesto mě cosi svíralo na hrudi a ten pocit nechtěl odejít. Mátlo mě to. Vždyť jsem ho nenáviděla. Jak je možné někoho tolik nenávidět a zároveň po něm celou bytostí toužit?

„Když jsem se probudil, spala jsi jako nemluvně. Věděl jsem, že ten odpočinek potřebuješ.“ Jeho pohled sklouzl k mým rtům a já se raději kousla do jazyka, abych na něj nevypálila, co mi opravdu leželo na srdci.

„No, tak teď už jsem naštěstí odpočatá a myslí mi to jasně. Takže bychom měli vyrazit.“ Chtěla jsem kolem něj projít, ale chytil mě za paži. Přistoupil blíž. Tak blízko, že mě svou přítomností úplně zahltil.

Dělil nás sotva dech a veškeré moje odhodlání se začalo drolit.

„Jsi na mě naštvaná.“

„Výborný postřeh, princí.“

Jeho úsměv se zkroutil do úšklebku. „Myslel jsem víc naštvaná než obvykle. Víc než jsi byla, když jsem tě nechal spát.“

Narovnala jsem záda a v duchu se modlila, abych v jeho omamné blízkosti zůstala neochvějně pevná.

„Jsem v pohodě.“

Sklonil se ke mně, až se mi nosem zlehka otřel o čelist a já ucítila, jak vdechuje mou vůni. Nadechoval se zhluboka, jako by se celý život dusil a teprve teď mohl konečně

nabrat vzduch do plic. „Omlouvám se, že jsem tě včera v noci tak rozrušil.“

„Ničím jsi mě nerozrušil.“ V duchu jsem si vynadala za to, jak se mi přes všechnu snahu zůstat silná zlomil hlas. „To, co se stalo včera v noci, byla chyba. A už se to nebude opakovat.“

Vzdychl tak, až mi jeho dech ovanul krk.

„Oba víme, že to je lež, princezno. Za bílého dne si mě klidně nenávidí, jak chceš, ale ve tmě se stejně ukáže, co mezi námi opravdu je. Vždycky tomu tak bude.“

Při jeho slovech, při té nárazce, se mi sevřel podbřišek a rozlilo se v něm horko. Stáli jsme uprostřed tábora, ve kterém se to jen hemžilo královninými vojáky, ale stačilo, aby jeho rty zašeptaly pár slov, a všichni ostatní pro mě přestali existovat. Dokázala jsem vnímat jenom jeho.

„Ta temnota je tvoje. Moje ne.“

Zasmál se tichým, zastřeným hlasem, ale ani o kousek se neodtáhl.

„Nech ze sebe vytrysknout trochu magie, princezno, a celý tábor uvidí, že je věrným zrcadlem té moje.“

Zaťala jsem ruce v pěst, abych skryla tmavé skvrny na konečcích prstů. Nechtěla jsem tu magii vidět. Nechtěla jsem slyšet, co mi o ní říká.

„Ještě nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by měl stejnou moc jako já, princezno. Tahle temnota patří nám oběma, ať chceš, nebo ne.“

Nechápala jsem, jak to myslí, ale neptala jsem se. Už jen pomyšlení, že by naše magie mohly být jakkoli spřízněné, mě děsilo. Nakonec se ode mě konečně odtahl a já od něj odvrátila pohled. Raději jsem se zadívala přímo před sebe, kde právě Jorah sedlal svou klisnu.

„Ještě své magii nerozumíš, ale brzy ti začne připadat samozřejmá a stejně přirozená jako všechno ostatní v tobě.“

I když jsem se v duchu snažila jeho slova popírat, cítila jsem, jak mi magie proudí tělem. Magie stejně nepostradatelná jako krev, která mi koluje v žilách.

V patách za ním jsem zamířila ke koním a tiše doufala, že mi neodepře možnost jet na vlastním.

„Kde mám koně?“

„Jedeš se mnou,“ prohlásil a ani se na mě nepodíval.

„Na cestu do Krvavého království tě chci mít u sebe.“

„To radši půjdu pěšky.“

Někdo za mými zády se uchechtl, ale neodvážila jsem se otočit a podívat, kdo to je.

„Nepřipadá v úvahu. Jedeš se mnou.“

Královna Veda nás pozorovala ze hřbetu svého koně a já se snažila potlačit zlost.

„Tak nasedni už na toho zatraceného koně, Adaro.“

Když se naše pohledy střetly, sraštil čelo a prudkým trhnutím utáhl sedlový popruh.

„Pojedu s Jorahem.“

Ani Jorahovi jsem nedůvěřovala, ale s ním by mě alespoň nervalý na kusy všechny ty protichůdné pocity.

„Na to zapomeň,“ procedil skrz zuby a pevně sevřel otěže.

„Říkal jsi přece, že bys Jorahovi bez váhání svěřil svůj život. Proč mu tedy nevěříš, když jde o mě?“

„Tady nejde o důvěru, Adaro. Jsi moje družka a do mého domova nepřijedeš po boku žádného jiného muže než mě.“

Chtěla jsem se s ním hádat dál. Řvát, zuřit, dát průchod každé kapce hněvu a bolesti, které se ve mně nahromadily. Ale neudělala jsem to. Tenhle vzdor totiž nestál za to. Vždyť jsem neměla ani představu, kam vlastně jedu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Království krve a zrady***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.